

Тя мълчеше.

Скорошната раздѣла ги сближи още повече. Тѣ не пущаха ржце. И въ тѣга тя склони за прѣвъ пѣтъ глава на рамото му.

Тя не можеше да се владѣй.

И когато вдигна глава тя и презъ разплакани очи видѣ сълзи да блѣщатъ по неговитѣ клепачи, прошепна: — И ти ли?

— А защо само ти? — запита той.

— Азъ мисля, че българинъ не може да тѣжи за друго, освенъ за роденъ край.

И когато родината е далечъ, а жената, която ти е тѣй близка и се раздѣляшъ съ нея. . .

Двамата замълчаха.

. . . — Азъ може отъ тамъ да се не върна, — захвана съ задъхани гърди . . . ала знай, Елена, че следъ родната земя, спомена по тебе, Елена, ще бжде най-милото ми нѣщо.

— Само споменъ! — едва промълви тя.

— А нали ти сама ми каза оня стихъ на Мюсе: „Un souvenir heureux est peut-être plus vrai que le bonheur“.

— Е, да. . . peut etre! но това казва Мюсе.

— Незнамъ, — продължи той, — какъ бихъ отгадалъ мисълта на една жена, която струва ми се живѣе съ едно съзнание. . .

Той искаше да каже: че тя живѣе съ съзнанието да осмисли живота съ лично пожертвование къмъ онѣзи, които загиватъ за родъ и честь . . . ала мисълта му се смути и той замлъкна.

— Ти чакашъ моето признание.

— Боя се да отговоря. . .

— При раздѣла — тайни се не оставятъ.

— Налучка.

— Азъ чакамъ обетъ, че ще бжда щастлива да